

Poes kon erg goed luisteren. (Behalve als het ging over: niet poepen en plassen in de bloempot bij het raam.)

Ik las voor uit onze lievelingsboeken. De boeken waar ook mama gek op was. Poes luisterde met zijn ogen dicht. We bleven urenlang in bed.

Dat bed was onze planeet. Poes en ik zweefden door de ruimte.

'Cat! Kijk! Mijn staart steekt door een gat in mijn pak!'

Heel traag huppelden we van wereld naar wereld.

'Poes, daar! Een nieuwe planeet!' zei ik en Poes grijsde: 'En hier!'

Een vallend poezensterretje!'

Ik was een Kleine Prins, Poes mijn Niet Altijd Zo Koninklijke Kat.

Het bed was Villa Bakelkont. Ik was Lipi Pangkous, Poes mijn blote aap.

Ik zeurde: 'Toe, Poes! Trek toch even dat gele vestje aan.'

Poes wou niet. Was Poes een mens, dan was hij een Meneer.

Een Meneer in een piekfijn pak.

Soms werd het ons te spannend. Ik was een Noors jongetje,

Poes een tamme wilde boskat. We vingen vissen in de beek.

Mijn ouders gingen dood bij een ongeluk. We moesten verhuizen naar mijn oma in Engeland. Daar smaakte de vis niet vers en oma's buurvrouw was een heks.

Dan dacht ik opeens aan mama en zat mijn keel dicht van verdriet.

'Pssst, Poes. Moet je kijken hoe ze haar hoofd krabt.'
Op het bed knipte Poes één oog open. Ik bespiedde de
buurvrouw. Ze stond bij de rozenstruik in haar tuin.
Ze krabde wéér.

'Zie je wel!' riep ik. 'Net als in mijn boek! Een heks heeft geen
haar, maar een pruik. En dat jeukt natuurlijk als gek!'

De buurvrouw droeg ook gummihandschoenen.

Ik siste: 'Zodat niemand haar heksenklauwen ziet!'

Op het bed trok Poes zijn klauwtjes in.

Alsof ze het voelde, keek de buurvrouw omhoog. Ik gilde
en ritste de gordijnen dicht. Poes dook onder het bed.

'Ik zweer het je, Poes. Haar ogen veranderden van kleur
toen ze me zag,' zei ik.

Poes geloofde me. Sterker nog. Hem was het ook opgevallen.

'Ze trekt ook altijd haar neus op als ze jou ziet,' zei hij.

Ik knikte: 'Voor heksen ruiken kinderen naar kattenpoep.'

'Erger nog,' zei Poes. 'Naar hondenpoep!'

Papa en ik zitten aan de tafel bij het raam. Het is middag.
Dus moeten we iets eten. Onze ontbijtbordjes staan er nog.
Met kruimels en al. De witte randjes van de ham waar
Poes zo dol op was.

'We kunnen die bordjes net zo goed nog een keer
gebruiken,' zegt papa.

Hij smeert boterhammen.

Ik denk aan Poes en zucht.

Op een dag deelden Poes en ik een handvol kattenbrokjes.
Ik proefde eerst een paar droge, in de vorm van visjes en
botjes. Die smaakten best goed. Dus toen Poes me een nat
brokje toeschoof, zei ik niet nee. Poes dronk toch ook van
mijn melk? Echte vrienden delen.

Ik neem een hap van mijn boterham. Ik kauw en kauw
en kauw, maar ik kan niet slikken. De brokjes van Poes
gingen veel lekkerder naar binnen.

Ik mis Poes.

De plant in de grote bloempot bij het raam staat er vrolijk
bij. Zo groen en stevig. Alsof hij blij is dat Poes nooit meer
in zijn pot plast.

Misschien moet ik straks eens ...

Ik trek een streepje op mijn blad. Eenentwintig streepjes op een rij. Zo lang is het al. Mijn tranen druppen op het papier. Het blad rimpelt. De verse inkt wordt een wolkje. Zo'n wolk waar dode poezen op soezen.

Poes soest nu al drie weken.

Papa vraagt voorzichtig of het al een heel klein beetje went. Hij zegt dat het met verdriet is als met de tandarts. De eerste prik doet het meeste pijn. Daarna gaat alles tintelen. Je bent suf en verdoofd. Maar het ergste is voorbij.

Papa snapt er dus niks van.

Hij tikt met zijn wijsvinger tegen mijn hoofd. 'Daar is Poes voor altijd bij jou,' zegt hij.

Ik pak papa's hand. Ik wil ze op mijn hart leggen, maar waar zit dat ook weer: links of rechts?

'Hier overal doet het pijn,' fluister ik.

Papa probeert een glimlach.

'Weet je nog hoe Poes hier kwam?' vraagt hij.

Ik knik. Alsof ik dat ooit kan vergeten.

